

שהספר כולו מנסה להעביר: תהליך הכתיבה הוא ממושך, נדרשת הקפדה רבה וסבלנות מרובה עד לחשיפת החיבור לציבור. עם זאת, "זוהי השקעה משתלמת" (עמ' 257). לסיום, ברצוני להמליץ בפני חוקרים איכותניים, מתחילים ומנוסים כאחד, להשתמש בספר כמשאב חשוב בתכנון המחקר, בכיצועו וכמובן בעת הכתיבה של החיבור המדעי. הספר מסכם ניסיון רב שהצטבר בארץ ובעולם, כמו גם את ניסיונם של המחברים. הספר כתוב בצורה שהוא מטיף לה, ובכך הוא עצמו משמש מודל לכתיבה איכותנית.

מבט על ספרים חדשים

אביבה פלאוט (2007). מה נשתנה? ההיסטוריה של מסגרות החינוך לתלמידים עם ליקוי בשמיעה בישראל 1932-2005. תל-אביב: מכון מופ"ת.

לאוהבי היסטוריה חינוכית מובטח מסע מרתק; לקרובים לנושא מובטח מסע מלמד. המסע ההיסטורי חושף לפנינו את התנודות החברתיות והפדגוגיות בטיפול בילדים עם צרכים מיוחדים (הפרדה, שילוב קבוצתי ושילוב אינדיווידואלי). לשוחרי התהליך ההתפתחותי זו מנת "הפתעה" בחשיפת המשקל העצום שהיה ליחידים, בעלי יוזמה חינוכית ומחויבות חברתית, בפיתוח המערך המורכב התומך בתלמידים עם ליקוי בשמיעה (מיח"א, "שמע").

שלמה רומי ומרים שמידע (עורכים) (תשס"ז). החינוך הבלתי פורמלי במציאות משתנה. ירושלים: מאגנס.

לפנינו תוצר של עבודה מונומנטלית המנסה לצמצם את הפער בין המרחב העצום של הפעילות החינוכית הבלתי פורמלית לבין העיון והמחקר המלווים אותה. בין המבוא המסביר לבין האפילוג המסכם מרוכזים עשרים ותשעה פרקים מגוונים, שנכתבו על ידי טובי החוקרים והעוסקים בפועל בפעילות חינוכית בלתי פורמלית. הספר מבוסס על "התאוריה המעוגנת בשדה", ושני חלקיו משקפים את הקטגוריות החיצוניות - שהן המסגרות המושגיות והבסיס התאורטי, ואת הקטגוריות הפנימיות - שהן הבסיס האמפירי של התחום. החלק העצוב בספר הוא שאת האפילוג, שיועד לכתוב פרופ' ראובן כהנא ז"ל, כתבה פרופ' מרים שמידע ז"ל, שלא זכתה לראות את הוצאתו לאור.